

φίδια; ρώτησε με αχνή φωνή ο ήμερος, νιώθοντας έναν περιέργο τρόμο να τον ζώνει με αυτά που άκουγε.

— Ξέρω πολλά! Και για τον Ερπετοκράτη. Τον Οφιμέδοντα. Που τον λένε και Οφιοφάγο. Και για τον Χορό των Φιδιών! Που μαγεύουν και υπνωτίζουν τα θύματά τους πριν τα σκοτώσουν και τα φάνε, συνέχισε να σπέρνει τη φρίκη στ' αυτιά του δεσμοφύλακά του ο Πιοζ Νάμε.

Ο κακομοίρης εκείνος, μην ξέροντας τι να κάνει κι ακούγοντας τον σύντροφό του, τον άγριο, να πλησιάζει, πρόλαβε να πει σφυριχτά:

— Τα λέμε μετά πάλι. Εντάξει;

— Εντάξει, ψιθύρισε συνωμοτικά ο Πιοζ Νάμε φέρνοντας το χέρι του στο στόμα για να μην ακουστεί το γέλιο που του 'ρχόταν και που τελικά ακούστηκε σαν σύντομος και ξερός βήχας.

«Χέστηκε ο τύπος!» σκέφτηκε με χαρά ο Πιοζ Νάμε.

— Τι κάνεις εδώ τόσην ώρα; ρώτησε απότομα τον ήμερο ο άγριος.

— Του 'φερα το φαΐ. Και το νερό. Και τον ρώτησα μήπως θέλει τίποτα, ψέλλισε εκείνος.

— Λίγα λόγια με το παιδί. Εντάξει;

— 'Ντάξει! ακούστηκε σιγανά ο ήμερος.

Ο Πιοζ Νάμε έφαγε με μεγάλη όρεξη το φαΐ του. Που ήταν από τα χειρότερα που είχε φάει ποτέ.

* * *

Στο νησί που βρέθηκε ο Πιοζ Νάμε δεν υπήρχαν πολλά φίδια. Τουλάχιστον όχι περισσότερα απ' ό,τι στα άλλα ερημονήσια της Αλασάριμης. Υπήρχε όμως κάτι πολύ χειρότερο.

Η βαριά, απειλητική και αρχαία σκιά του Οφιμέδοντα του Μαγικού. Ακούγεται παράξενο να μιλάμε στις μέρες μας για μάγους αλλά στην ιστορία μας η παρουσία του Οφιμέδοντα παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο. Το να πούμε ότι ήταν ένας πάρα πολύ κακός μάγος δεν είναι και η πιο πλήρης και ακριβής περιγραφή. Όλες οι ιστορίες που λέγονταν γι' αυτόν αναφέρονε ότι η κακία που τον διέκρινε ήταν απλά ένα από τα πολλά εργαλεία της δουλειάς του. Και η δουλειά του, πάντα σύμφωνα με τους θρύλους, ήταν να δημιουργεί κλώνους, αντίγραφα του εαυτού του, όπως έκαναν όλοι οι Οφιμέδοντες από τα πανάρχαια χρόνια. Ο Οφιμέδοντας ήταν μια μυθική μορφή τρόμου. Ήταν η πανάρχαιη και εχθρική για τον άνθρωπο έκφραση της αρχέγονης φύσης και όλων των πλασμάτων που βρισκόνταν σε ασυνθηκολόγητη έχθρα με τους ανθρώπους και τα έργα τους. Η αφανής παρουσία του ήταν, από πολλούς αιώνες πριν, αξεχώριστα δεμένη με την Οφιούντα. Και λέμε αφανής, γιατί πέρα από τους ανατριχιαστικούς θρύλους που συνέδεαν το νησί με το όνομά του, ελάχιστες ήταν οι μαρτυρίες για την ύπαρξή του.

Υπήρχαν αφηγήσεις παλιές –όσο και η Πούντα Γρόσα– και παραμύθια που χάνονταν στα βάθη του χρόνου. Καθώς και ίχνη ενός κληρονομικού τρόμου στις κουβέντες των τολμηρών ψαράδων που πλησίαζαν από μακριά τους ψαρότοπους της Οφιούντας. Θρύλοι για τέρατα, θαλασσινά και στεριανά, που ξέσκιζαν ή μάγευαν όποιον τολμούσε να παραβιάσει το άβατο του νησιού. Τέτοιες ιστορίες είχε ακούσει πολλές ο Πιοζ Νάμε· κυρίως από τους φίλους του στο σχολείο αλλά κι από την κυρα-Τίνα και τον Τίμο Νιάξιο, τον οδηγό της θείας του. Ιστορίες